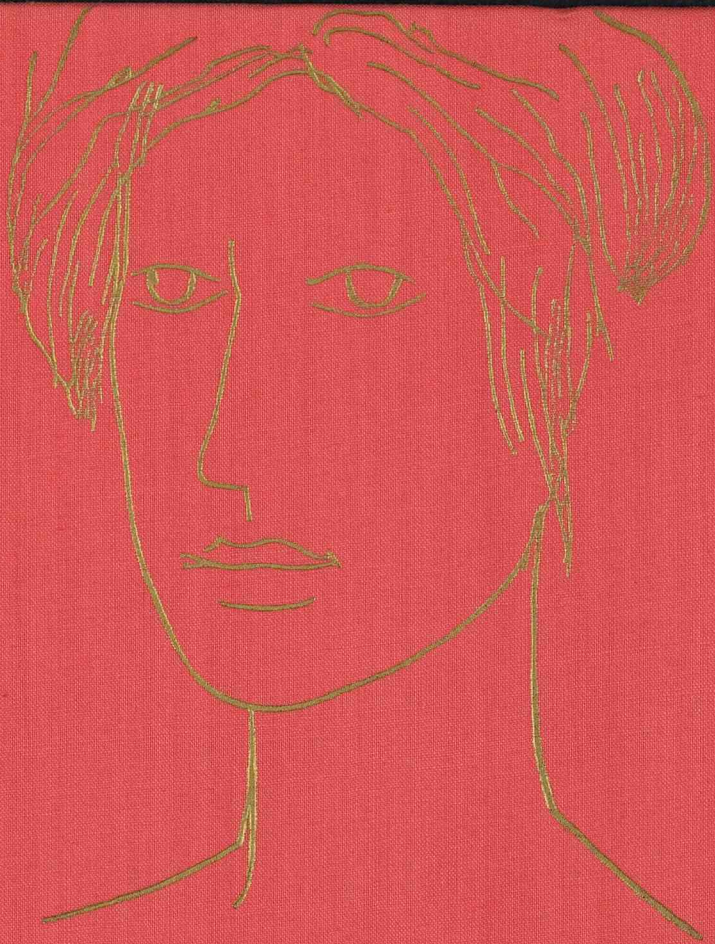
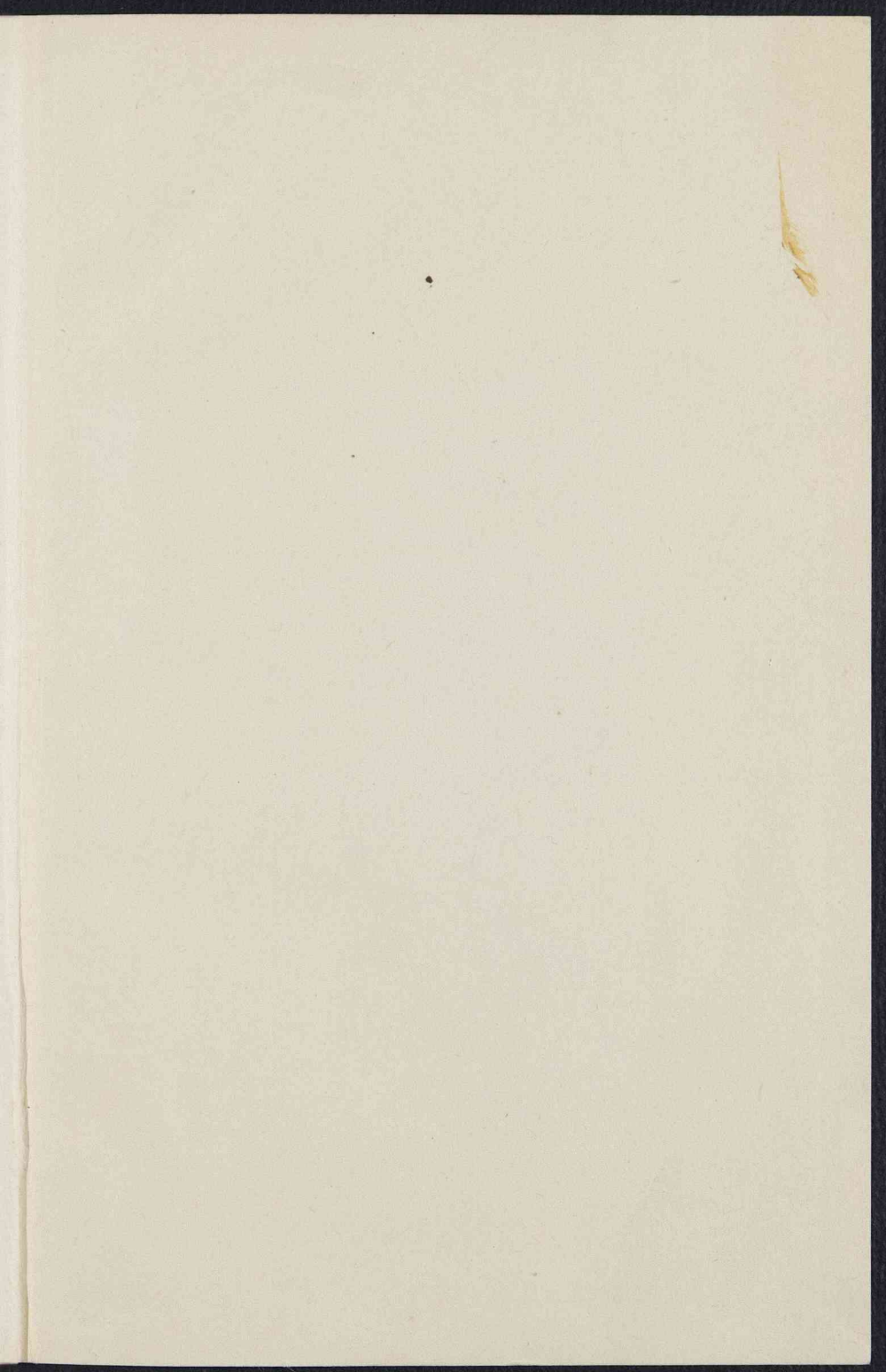
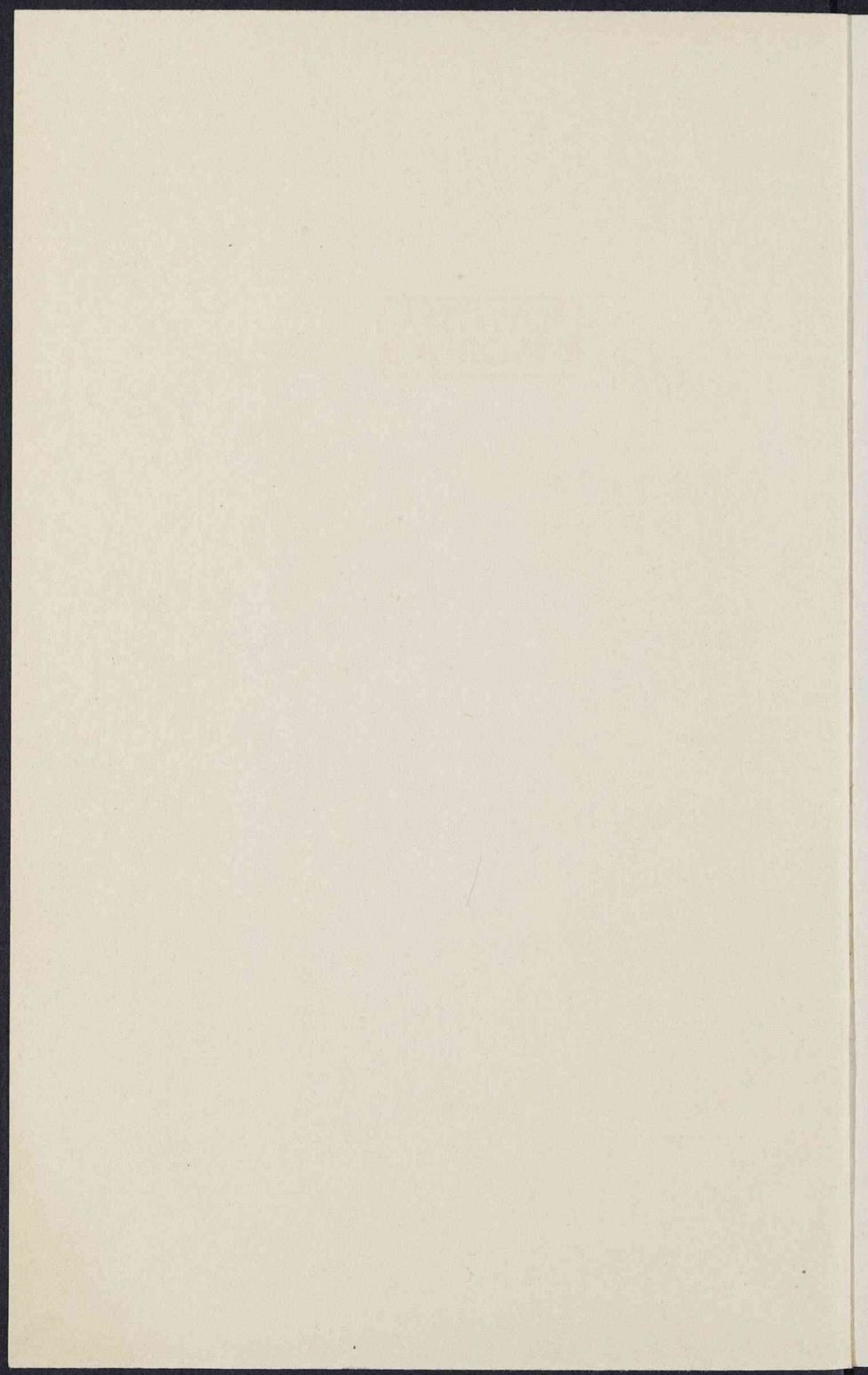

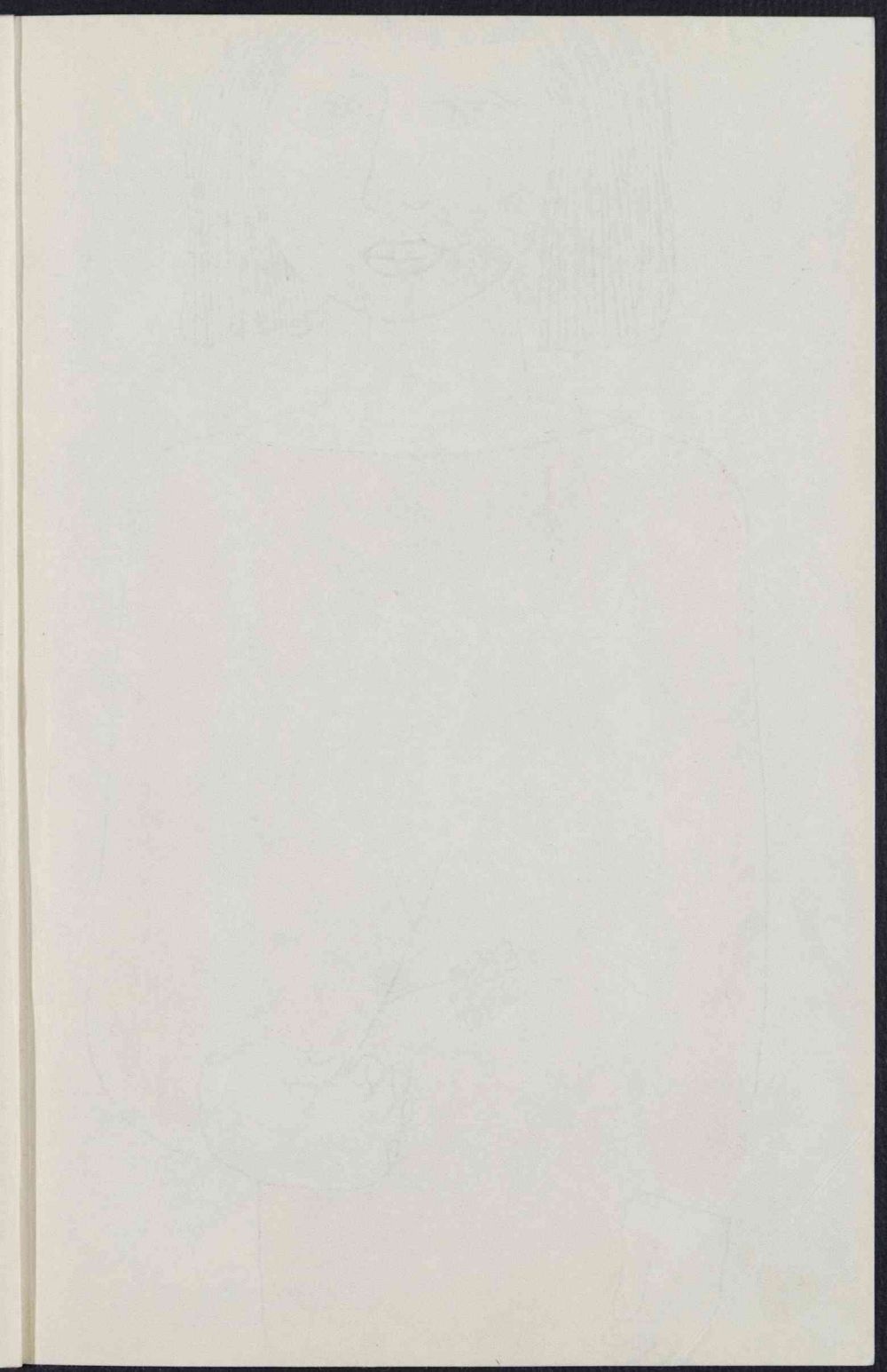
2017

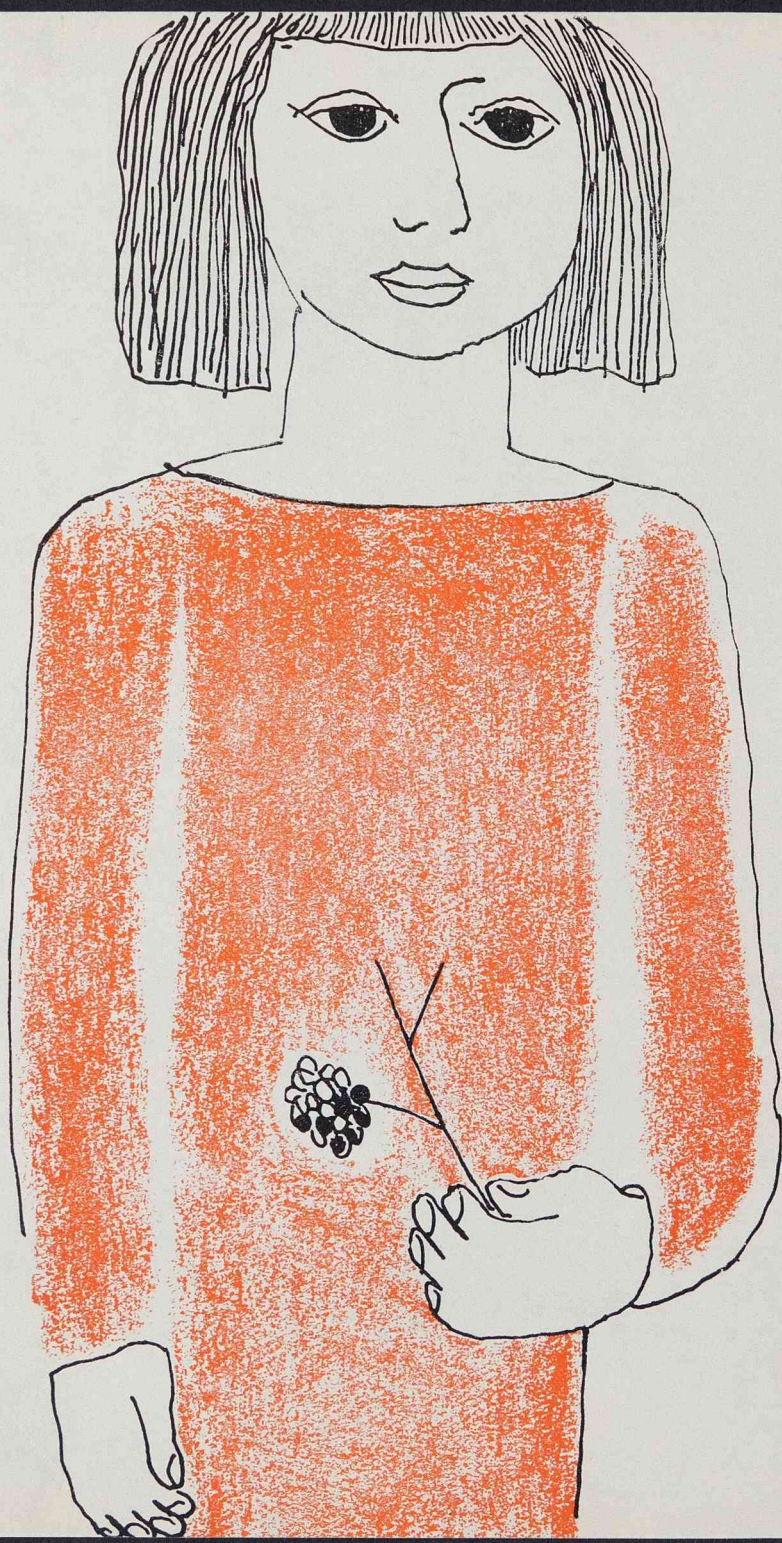

SOVIETSKA
OTVORBA

NO. 10
1875

Ilja Lavrov

DIEVČATKO
A JARABINA

1. M. 4122.
OT POTOPA!
Luba Lavrov
Mam
19662.
5015

1961

SLOVENSKÉ VYDAVATELSTVO
KRÁSNEJ LITERATÚRY
BRATISLAVA

K87+P2
A13

2007 2012 2024 2026

ФРК 2139

Фонд редких
книг

Translation © Viera Handzová 1961

Литературный
музей
Забайкалья

ISBN: A-DJ-BP-61

PODBITÉ KAPCE A DON DIEGO

Aľoša Severov, vyzlečený do polpása, zotrel si vatou líčidlo z tváre a obrátil sa k dverám. V divadle bolo ti-cho — herci sa už porozchádzali. V tíšine sa rozliehali len kroky garderobierky Tasii, odnášajúcej kostýmy.

Na stolíkoch sa povaľovali prázdne škatuľky od púdry, tégly vazelíny, chumáče vaty so stopami líčidiel. Cez operadlá stoličiek boli prehodené pestré zamatové kamizoly a čierne peleríny. Na veľkom stole boli pohádzané široké operené klobúky, mešce s plechovými mincami, drevené kindžaly, kaširované poháre, kordy, dochytnané pergamenové rúrky s voskovými pečatami.

Cez otvorené obloky sladko voňali kvitnúce lipy, ozýval sa šum rieky. Popri oknách prúdil šelest lístia a predsa bolo tak ticho, že bolo počuť motýľa, čo trepotal krídelkami o stenu, zanechávajúc na nej škvrnky jemného prášku. Ba tíšina bola taká, že sa maril čísi šepot v aleji. Ozýval sa aj jemnučký pleskot — do jamiek, naplnených riedkym mesačným svitom, čľupkali žaby.

Bolo priam neuveriteľné, že ešte len nedávno tu bolo rušno — herci si navzájom priali príjemnú dovolenku.

Severov si zapálil cigaretu. Dym narazil o zrkadlo, vzdul sa ani obláčik. V zrkadle cezeň presvitali plavé strapaté vlasy a zamyslené sivé oči, obrúbené dlhými mihalnicami. Ľavé líce bolo pofrkane drobnými materskými znamienkami, pripomínajúcimi pehy. V neobyčajne jemnom obočí ružovelo sa ešte líčidlo.

Severov položil cigaretu na zápalkovú škatuľku, obliekol si košeľu a zamyslel sa.

Vošla kyprá rumenná Tasia a začala zberať kostýmy na drevené vešiaky.

— Naozaj, odchádzate, Aľoša? — vzdychla si.

— Odchádzam, Tasenka, — Severov si pripálil vyhasnutú cigaretu. Hlas, intonáciu mal mäkkú, tichú.

— A kam, ak sa smiem spýtať?

— Ani sán neviem. Cesty hercov sú nevyspytateľné. Všetky ležia predomnou. Kam ma osud postrčí, ta ma vlak odvezie...

— Och, aké je to zaujímavé! Koľko ste vy už toho videli, pochodili! Aj ja chcem byť herečkou. Ešte len aj vo sne som videla, ako hrám Borisa Godunova. Sníva sa mi o tom!

— Vari sa nazdáš, že je v divadle ľahko a veselo? — začudoval sa Severov.

Vynorili sa mu cesty, po ktorých roztrúsil svojich dvadsaťpäť rokov života. Nemal rodného mesta — Jakutsko, Krym, Volga, Sibír... kde všade doteraz žil! Búrlivák otec — bol režisérom — aj umrel vo vlaku. Pochovali ho ďaleko v turkménskom meste Kizyl-Arvate.

— Keby ste vedeli, ako mi je strašne ľúto, že odchádzate, — ozýval sa Tasiin naivný hlások.

— Odídem ja, príde druhý — lepší! — odvetil bodro Severov, ukladajúc líčidlo do ošúchaného kufrika. — Nespomínaj ma vo zlom! — Usmial sa, potriasol nervóznou rukou Tasiine buclaté prsty a odišiel.

Na chodbe z mnohých žiaroviek svietila iba jedna. Za stolíkom pri telefóne fajčil zlostný, vráskavý starec Golobokov. Sedel v oblakoch dymu ani pri vatre. Hoci bolo leto, Golobokov mal kapce.

Severov zaklopal na dvere ženskej šatne:

Julinka Sirotinová zvonivo zavolala:

— Hneď! O chvíľočku!

Severov mal rád divadlo v noci. Bolo ticho, pusto. Z pošmúrneho hľadiska boli dvere otvorené do tmavého foyeru, v ktorom sa po ligotavých parketách šikmo rozostielali pásy mesačného svetla. Na pásach boli ako tušom vykreslené

šikmé tiene paliem v kvetináčoch. Zboku sa opieral do veľikánskych oblokov mesiac ako obrovský reflektor — ani čoby bol mesiac prilepený rovno o ne.

V sále bolo teplo a dusno — ešte nedávno tu dýchalo množstvo ľudí. Kde-tu zavoňalo aj kolínskou. Opona bola vytiahnutá. Na javisku sa črtali obrisy španielskeho paláca z preglejky. V matnom svetle vyzeral smutno, filigránsky. Svetlá boli pozhášané. V tísine občas zapraskala stolička. Na balkóne hustla temrava. Sála a javisko bez hercov a divákov, bez huku a svetla, boli smutné a zádumčivé...

Aľoša sa usadil pod masívny balkón. Započúval sa. Kdesi na javisku šramotila myš. Možno to obhrýzala tučné líce sadrového amora na operadle kresla alebo nohu kašírovaného cárskeho trónu?

Čosi zašušťalo ako pelerína Španiela, zrinčal kord. Po „mramorovom“ schodišti z dosák schádzal Golobokov, rinčiac kľúčmi a šuštiac starým žaketom. Vyčaptaným podbitým kapcom odstrčil kreslo, obtiahnuté purpurovým hodvábom, a pomaly vošiel do komnát dona Diega. Dvojkridle zlatisto-čipkové dvere zavírzgali ako záhradná bránka.

Tri roky hral Severov na tomto javisku. Koľko radosti a mrzutosti to javisko videlo! Aľoša si na golieri ukrajinskej košele popustil červenú šnúročku s kystkou, akosi sa mu zle dýchalo. Poobzeral sa po veľkej sále, všimol si tísinu. Nevedno prečo mu prišlo na um: „Teraz odídem, a všetci na mňa zabudnú. Tak je to aj v živote. Človek umrie — a ani čoby nebol žil. Nijaká stopa neostane.“

Vzdychol si, oprel sa o kreslo pred sebou, zovrel si hlavu do rúk.

Za dekoráciami znova zaštrkotali kľúče, bolo počuť Golobokov zachrípnutý hlas:

— A čože tí videli?

— Akože čo? — namietla Tasia.

— K životu ani neprivoňali, — rozčuľoval sa Golobokov, predstavujúc stoličky. — Z javiska — domov a z domu — na javisko. Prebehnú ulicou v klobúku — a to je celý ich styk so životom!

— Vy už len poviete! — hnevala sa aj Tasia.

— Ale ako my žijeme, čo sme zač — to je pre nich španielska dedina. Dakedy predstavujú kolchozníkov. Človek hľadá — všetko je naoko v poriadku, ale prizrieš sa lepšie — a veru je nie tak! Chodia okolo, ale nie je to ono. Všetko je prikrášené! To je nie život, ale vyčáčkany stromček... A ty sa nepchaj na javisko. Čože si ty za herečku? Šuster, drž sa svojho kopyta. Choď za učiteľku. Tá je aspoň užitočná!

Čosi spadlo, zhrmelo, hlasy sa už rozliehali v chodbe.

Severov sa zamračil, krdlik materských znamienok na líci sa mu slabučko zachvel.

Nie, preč z tohto divadla! Preč! Tu ešte aj obyčajný vrátnik ohŕňa nos nad hercami! Pozrime len: „... k životu ani neprivoňali!“ Aj réžia je presne taká ako tento vrátnik. Za celý posledný rok Aľoša nehral temer nič. Podstrkovali mu akési šteky, lúskal ich ani semiačka. A dve slušné roly zbabral pre nanič režisérov. Veru dobre, že zbalil krámy a ide o dom ďalej.

Rýchlo odišiel za kulisy.

Golobokov stál pred otvorenou červenou skrinkou a pozeral, či je skrútená dechtová hadica v poriadku.

— My sme teda k ničomu ani neprivoňali? — Severovov hlas znel ostro v tísine.

Golobokov si v rozpakoch poškrabal bradu a pokúsil sa zasmiať.

— Ale veď to ja len tak... Nieto roboty, nuž človek natára hlúpostí.

— Veď preto!

Tu sa však zjavila Júlia Sirotinová, útlučká, v bielom cestovnom plášti, s kufříkom. Severov vyšiel za ňou.

Úsvit ich zastihol uprostred poľa. Kukuričné listy, úzke ani šable, šušťali ako papier.

Východ sa rozhorel.

Aľoša s Julinkou zastali pod vysokým topoľom. Rástol osamelo uprostred nekonečného poľa.

Kaukazský hrebeň od Kazbeka po Elbrus bolo vidno

jasne a ostro. Nad tmavými vrchmi visel veľký žltý mesiac.

Aľoša pohladil Julinkine kučeravé svetlé vlasy, hlavu jej zovrel do dlaní. Zahľadel sa na zlatistohnedé oči, svieže, nenamaľované pery. Striasol sa ani od zimy a s úsmevom ticho povedal:

— Teraz ti hľadím do tváre, a o niekoľko hodín ju už nikdy neuvidím.

— Nevrav, lebo sa rozplačem, — aj Julinka sa usmiala.

Aľoša ju pobožkal na obočie, na mihalnice, na teplé kypré pery. Ostala mu z nich príchut' líčidla. Vlasy zaváňali benzínom z parochne...

— Vieš, že na túto chvíľu nezabudneme do smrti? — stále ešte zvieral v dlaniach Julinkinu hlavu, stále jej hľadel do očí.

— Viem, — zašepkala vážne.

Sivé vrchy začali citrónovo blednúť.

— A nech by som koľko žil, vždy budem mať pred očami osamotený topoľ a tieto vrchy a tvoju tvár.

— Možno... Možno... — Julinka bola zamyslená.

— Načo sme sa stretli? — Severov sa na chvíľu odmlčal, potom váhavo povedal: — A prečo sa lúčime? — a znova zaváhal, zrejme očakával odpoveď.

Ale Julinka mlčala a hľadela mu prísno do tváre, akoby chcela niečo pochopiť.

— A vieš, čo je najstrašnejšie? — Aľoša neodtrhol zádušný pohľad od vrchov, ktoré sa už z citrónových premenili na ružové.

— Čo? Čo? — dozvedala sa Julinka.

— Prejde čas, a my budeme na seba pokojne spomínať. Zabudneme na seba. Vlastne, nezabudneme, ale zľahostajnieme... Nie, nie tak: nebudeme v sebe vidieť to, čo vidíme teraz. Láska sa stratí. A nad dnešným žiaľom sa uškrnieme — mladosť - pochybosť!

Julinka pokrčila plecami.

— Kráľ bol teda nahý? Tak načo potom smútiť za pochybou mladosťou? — Hlas jej znel ticho a sucho.

Aľoša si na okamih pripadal vedľa nej ako chlapec.

— Počúvaj! Chceš... Chceš, vezmeme sa? — rozhovoril sa náhlivo a rozhodne.

— A ak je to „mladosť — pochatosť“? — zasmiala sa neveselo.

— Nie, nie! — pritiahol ju prudko k sebe. — Strašné je strácať ťa! Všetko na tebe ľúbim: hlas, myšlienky, tvoju dušu, tieto oči, aj tento kabátik!

Vybúšilo to z neho tak úprimne, že mu Julinka začala hladkať líce s milými materskými znamienkami a láskavo, ako staršia, prehovárať:

— To sa ti všetko len zdá! Tento ošial prejde, Aľoša, „sťa sen, sťa ranná hmľa“. Len sa mi dobre prizri, veď som ja, na moj dušu, obyčajné dievča. Do nástenných novín píšem článočky „Kam hľadá mestský výbor“ — a platím si členské v Komsomole... — Chvíľu mlčala a potom zamračene dodala: — A vydávať sa ešte nechystám. Teraz sa na rok rozlúčime... a všetko sa ujasní. Ak si tieto city len namýšľame, dlho nepotrvajú.

— Nie, ty ma neľúbiš! — povedal Severov presvedčivo.
— Neviem...

Ozval sa cengot kopýt — okolo precválal Kabardíneec v burke, ani čoby ponad pole preletel čierny vták: pre kukuricu nebolo vidno koňa.

Vrchy sčerveneli, padli na ne belasé škvrny tieňov, pohasínajúci mesiac sa k nim skláňal; potom sa rýchlo preplazil za plamenný končiar a zmizol...

Severov zrazu pocítil pohyb Zeme. Vo výške sa ako jasná kvapka mihotala Venuša. Pestrofarebné opachy vrchov sa k nej pohybovali, približovali, hviezda nad nimi chvíľu visela, potom sa skotúľala za ne. Aľoša si predstavil krútiacu sa planétu a seba na nej. Je taký malý, že ho z vrchov ani nezbedať. A srdce je ešte menšie. A v tomto atóme má žiaľ, strach, lásku. Zdá sa mu, že ony naplňajú celý svet. Ale v skutočnosti ho s jeho srdcom, smútkom a láskou ani nevidno...

Nad Julinkou a Severovom sa zachvel, zašumel, zavlnil

oblak listia, vlhký od rosy. Vyšplachli naň slnečné lúče a každý list sa zaligotal ako zrkadielko.

— Musíme už ísť... — vzdychla Julinka.

Aľoša ju objal okolo pliec.

Šli, šli, ale ligotavý, rozžiarený topoľ uprostred neko-
nečného poľa bol stále velikánsky a blízky, akoby sa ani
nevzdďaľovali. Topoľ stál — večný a velebný ako chrám.

TRH TALENTOV

V Naľčiku uvádzali takzvané „kasové“ hry: pútavé, ale
prázdne. Herci nemali na čom vážne pracovať. Julinku to
až chorobne trápilo. A tu na jar dostala list z Čity od Ska-
vronského. Mala rada jeho predstavenia, vždy boli hodnotné
a jasné. Julinka so Skavronským si vždy navzájom po-
rozumeli z polslova, ako ľudia, čo majú na umenie rovnaké
názory. Preto bez najmenšej ľútosti menila malebný, teplý
Kaukaz za drsný, neznámy Sever.

— Herca nezohrieva slnko, ale rola! — povedala Aľošovi.

Skavronskij poznal jej tajnú túžbu: zahrať komisárku
v „Optimistickej tragédii“ a statočnú Taňu v Arbuzovovej
hre. A teraz jej tieto roly ponúkal. Vari ju mohla odradiť
vzdialenosť tisícov a tisícov kilometrov?

Aj Severov písal do Čity, ale odpovede nedostal. Rozhodol
sa teda odcestovať do Moskvy, nájsť umiestenie pomocou
divadelnej „burzy“.

Túto „burzu“ nik nepovoľuje. Organizuje sa živelné.
Z Kaukazu i Ďalekého východu, zo Strednej Ázie i Sibíri —
zo všetkých strán sa na jeseň zletia herci do Moskvy. Sem
chodia aj režiséri — zjednávajú hercov.

Tohto roku sa „burza“ konala v klube VTO. Svetlá sála
sa naplnila hučiacim zástupom, vyobliekaným na obdiv
sveta. Za oblokmí bolo vidno mokrú ulicu — mrholil nevi-
diteľný dážďik. Kvapôčky veľkosti špendlíkovej hlavičky
posiali lampy ako priezračné vyrážky.

Na susednej budove dvíhala kamenná dievčina k oblakom

kosák a kladivo. Sprava, v parčíku za rohom, stál zadumaný Puškin. Pestré kvety, ťažké od vlahy, sa mu úctivo klaňali. Po bokombriadkach a peknom čele mu stekali vodné hrášky.

Severov zastal neďaleko dverí a poobzeral sa po bzučiacej sále.

Aj medzi mnohými ľuďmi sa herci dajú rozoznať podľa tváří, podľa obliekania, ale najmä — podľa hlasu, naučeného na javisko, podľa strojeno temperamentnej gestikulácie. Herci vo všetkom prehávajú: keď sa treba usmiať, vtedy sa smejú, keď si treba vzdychnúť — plačú. Nebové sa im zdá sýtobelasým, ružové — červeným.

Na „burze“ sa stretávali starí kamaráti. Navôkol sa ozývali výkriky, bozky, smiech.

Táto prehnanosť citov a teatrálny spôsoby ich vyjadrovania dráždili Severova. „Trh talentov“, uškrnul sa.

Elegantný krásavec s koketnými gestami, vyholeným obočím, s manikúrou, v belasom saku, poletoval po „burze“ ani papagáj, bozkával herečkám ruky, sypal anekdoty. Potom si orientálnym spôsobom priložil ruku na srdce a poslal Severovovi vzdušný bozk.

Aľoša v ňom spoznal Kaďu Gorského.

Okolo sa ozývalo:

— ... Machačkala? Dajte pokoj, nanič robota! Už mesiac nevyplácajú gážu! A samé zájazdy!

— ... A kde je teraz Radin?

— V Barnaule.

— Skvelý režisér!

— Všetci sú teraz na jedno kopyto, zastrašení formalizmom.

— ... V Urjupinsku som hral Šmagu, Bobčinského! U divákov som vyhral na celej čiare. Na mne stál repertoár.

— ... Zbabre jednu rolu, zbabre druhú ...

— Kaďa! — zavolať mu Severov. — Tento je kto?

— Kaluga!

— A tento?

— Bugulma. Horia. Nedivadelné mesto.

Hlučný zástup zaclonil šedivý majestátny starec v tmavo-

belasom obleku. Vrtký dedko so strapatými striebornými kučerami vystrel pehavé ruky a vrhol sa k nemu:

— Daľskij! Pavel! Skadiaľ si prikvitol?

— Á! Vasia! Zdravím ťa, kamarát, zdravím! — povedal Daľskij. Objali sa, trikrát pobožkali.

— Tisíc rokov som ťa nevidel! Odkiaľ, priateľu? — vypytoval sa Daľskij protektorsky.

— Z Rostova, — odpovedal šesťdesiatročný Vasia, — ledva som rok doslúžil. Teraz som prišiel sem, zjednávať sa.

— Ako sa ti pracovalo?

— Ale, nanič. Ani som si poriadne nezahral. Réžia... A vôbec, škoda reči! A kolektív, poviem ti... — Vasia sa zamračil. — Vieš, ako to býva? Nových štvú, režisérov žerú, svojim ženám prvé roly pchajú.

— Ejha, začínáš vravieť vo veršoch. Anosov je ešte tam?

— Je v Alma-Ate. Ide nahor, bratku! Hrá hrdinov!

— Ale čo nepovieš?! — začudoval sa Daľskij, akoby sa bol dozvedel, že Anosov odletel na Mars. — Vyšvihol sa! Chlapík! Koľko litrov sme spolu do seba vľiali! Ani porátať sa nedá. Veď má úžasný zovňajšok, vulkanický temperament, more pôvabu — všetky predpoklady na hrdinu! A hlas! Tenor je kráľom v opere, ale bas — kráľov kmotor v dráme.

Okolo prešla staršia herečka s nafarbenými vlasmi, čiernymi ako tuš, vo fialových šatách. Na pleciach mala čosi ako pelerínu. Daľskij jej galantne božkal ruku.

— Ozaj, Vasia, Riazan' ťa nezaujíma? — obrátil sa znova k svojmu spoločníkovi. — Lebo režisér je tu, môžem vás dať dokopy.

Severov si pripomenul Golobokovov hlas: „Oni k životu ani neprivoňali.“ Veru, vrátnik má pravdu. A naozaj, aký vzťah k ľudu majú títo dvaja zákulisní vlci? Celý život prežili v malom svete rekvizít. Vystriedali niekoľko žien, a z javiska rečnili o čistých vzťahoch. Život poznávali z hier, a ekonomiku z jedálneho lístka v reštaurácii.

Komici, mladé hrdinky, hrdinovia, travesti, naivky a hlupáčikovia pobiehali hore-dolu, poletovali, až sa vznášali, náh-

livo a nervózne si šuškali medzi sebou, zhovárali sa s režisérmí po kútoch. Oči nenútené a prenikavo ohmatávali zástup — či tam niečo známych, čo by mohli dať odporúčanie na „flek“. Tí, ktorým vyschli peniaze, mali tváre napäté. Kto sa, podľa hereckého jazyka, „uchytil“ a dostal angažmá, chodil sebavedome a smial sa hlasno.

Režiséri si spokojne sedeli s aktovkami a fasciklami.

Severov rozčúlene pil limonádu. V bufete rozvoniavala saláma a syr. Aj táto vôňa mu bola protivná.

Okolo prešla pekná herečka v belasom kostýme, s afektovane prižmúrenými očami. Široké zvonové rukávy a podolok sukne mala olemované sivou kožušinou. Vlasmi pripomínala Julinku.

„Trh talentov“ sa s bzukotom preniesol ďalej. Aľoša prešiel k obloku. Kamenná dievčina sa ligotala v slnečných lúčoch. Pred očami sa mu vynoril velebný rozžiarený topoľ uprostred šireho poľa.

Severov sa pobral medzi ľudí. Prichádzia sedela pri klavíri s dôstojným režisérom v cvikri. So zaklonenou hlavou a prižmúrenými očami prezeral jej fotografie z rozličných úloh. A ona, rozvalená v kresle, prehodila si jednu nohu cez druhú ani chlap a unudene, chladno sa obzerala okolo seba. Severov si všimol jej pekné, vyzývavé nohy, zachmúril sa a vyšiel na chodbu fajčiť.

V chumáčoch dymu sa hrčili herci. Hučal ventilátor. Do steny vyúsťovala šachta výťahu. Spod dlážky sa vynárala kabína, zjavovali sa noví ľudia, utierajúci si dažďom poprúkané tváre.

Na schodišti i plošinách herci lovili režisérov, ponúkali im svoje služby, rozprávali o sebe, ukazovali doklady a výstrižky z novín.

Tu Aľoša vrazil do Senečku Neženceva. Tvár s vyhrnutým nosom mal ustatú, ruky zastrčené vo vreckách, a podchvíľou sa dvíhal na prsty.

— Dávno si tu? — spýtal sa Severov.

— Už mesiac tu deriem podošvy! — Senečka odhodil ohorok do popolníka.

— A ktoré divadlá berú našinca?
— Lysva, Sarapul, Iževsk, Serov, Vladimir. A ešte vo-
fajaké šeplety.

— Vladimir? Pekné mesto! Kde je šéf?

— Tu sa voľakde obšmietal, — Senečka sa poobzeral, ale
nevidel ho. — A bodaj ho porantalo! Už sa mi všetci sproti-
vili!

Herec, ktorý fajčil neďaleko nich, povedal:

— Tamto sú obaja pri dverách. On aj Dôstojnosť. Stoja
vedľa seba. On má okuliare a Dôstojnosť aktovku.

Zasmial sa hrubým hlasom a vystrel veľkú mozoľnatú
ruku, nebola to ruka herca, ale sedliaka.

— Karavanov, Roman Sergejevič. Prišiel som z Čity. Vari
ma nepoznáte? Čudné. Rusko ma nepozná!

Severov sa strhol. Julinka ide do Čity, bude pracovať
s týmto človekom!

— Do matičky Moskvy som sa doteperil na takzvanú tvo-
rivú služobnú cestu. Po večeroch sa dívam na predstavenia
a cez deň na útrapy pánov hercov.

V úsmeve sa mu odhalili pravidelné veľké zuby ako zrná
kukurice. Karavanov mohol mať zo tridsaťpäť rokov. Zo
zavalitej, svalnatej postavy, v obnosenom tmavom obleku
vyžarovala sedliacka sila. Držanie mal prosté, pohyby po-
kojné. V drsnej tvári so širokým úsmevom blýskali sa mu
posmešné oči.

— To je to, — ozval sa Senečka. — Človek chodí a pre-
dáva sa. A na duši mu je tak odporne, ani čoby odovzdával
do obchodu prázdne fľaše!

Posledné tri roky pracoval Nežencev v Syzrani. Diváci
ho mali radi. Tu však prišiel nový režisér, popriťahoval si
z iných divadiel kamarátov. Dával im najlepšie roly. Se-
nečka sa ozval na schôdzi.

— Potom ma div nepreradili za štatistu. No nič to, hlu-
pákom som vždy vravel pravdu do očí a podliakom tiež!
Aj v budúcnosti tak mienim!

Na „burze“ sa Nežencevovi nedarilo. Známym nemal a
bez odporúčania sa človek ťažko umiesti. Vyjednával a duša

sa mu napĺňala to nádejou, to zúfalstvom. Peniaze sa míňali. Ak sa neumiesti, kam sa podeje? Pricestoval so staručkou matkou.

— Hlava mi treští, — Senečka si počúchal sluchy, — zle mi je z tejto „burzy“!

— Dieťa moje, nedajte sa strhnúť vírom roztrpčenia! — zasmial sa Karavanov, prezerajúc si Senečku so záujmom. — Asi o tri dni príde do hlavného mesta na priateľskú návštevu režisér Vojevoda. Budem s ním o vás rokovať. Dúfam, že všetko prebehne v ovzduší priateľstva a vzájomného porozumenia. Potom vydáme spoločné komuniké o stretnutí dvoch ministrov.

Karavanov bol preplnený dobromyseľnou iróniou. Severovovi sa to zapáčilo.

Senečkovi zrušenela tvár, sivé oči mu zbelaseli, rozveslili sa. Zmizol v zástupe.

— Herci sú veľké deti. Lahko sa dajú uniesť, — usmial sa Karavanov.

Severov naň milo pozrel.

— Je to schopný herec a výborný asistent réžie. Umiestite ho, — stisol Karavanovovi lakeť.

Pristúpil k nim Daľskij.

— Zdravím ťa, kamarát, zdravím. Domov pôjdeme spolu?

Karavanov ho predstavil:

— Náš tragéd. Keď sa zjaví na javisku, je to pre divákov hotová tragédia.

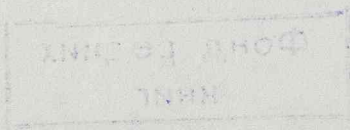
Aľoša sa zasmial a stisol Daľskému veľkú, mäsitú ruku. Potom vyhľadal Neženceva, odviedol ho do kúta a rozpačito navrhol:

— Senečka, mám zvyšné peniaze. Chceš, požičiam ti?

— Že sa pýtaš?! — potešil sa Senečka. — Hneď z prvej gáže ti pošlem!

... Stmievalo sa. Mokrý asfalt, ako voda, zdal sa hlbší — rozsvietené žiarovky sa v ňom odrážali ohnivými stĺpmi. Dievčatá s dáždňíkmi chodili s kyticami nachových klenových vetvičiek.

Severov sa čudoval: pred dvoma dňami sa túlal s Julin-

Это была демоверсия книги - Пја Lavrov. Dievcatko a jarabina

С полной версией книги можно ознакомиться в нашей библиотеке по адресу: Забайкальский край, г. Чита, ул. Ангарская, д. 34